

VESZPRÉMMEGYEI UJSÁG

Politikai lap. — Megjelenik minden csütörtökön és vasárnap.

Előfizetési árak: Egész évre 16 kor. Fél évre 8 kor.
Negyed évre 4 kor.

kélfélszek, tanítók, községi jegyzők 12 koronáért
kapják a lapot.

Begyes szám ára 16 fillér.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

Ifj. Matkovich László.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Veszprém, Kossuth Lajos-utca 22.

Telefon: 174.

Csütörtökön, pénteken, vasárnap és hétfőn a apok
az utcán is árusítottak.

Jobbra-balra.

Amíg nem ismertük, mint a legpuritánabb idealistát tiszteltük és himnuszokat zengtünk róla. Most, amikor megismertük, megfudtuk, hogy egy kellemetlen modoru, rosszmájú fanatikus, aki — úgy látszik — nemcsak az országában, de a becsületben sem szereti a rendet. Trockij ur nem meg-egyezést akar velünk, csupán csapdába csalni, nem békét kíván, hanem forradalmát — minálunk. — Hát el is éri a célját. Már kiűzt a forradalom a radikális blokkban és a demokrácia harcosai sietnek — a nemzeti zászló alá.

Andrássy is Svájcba megy békét hirdetni. Hát Magyarországon nincs elég világos neki? És általános békét forciroz a külön békétárgyalások idején. És közvetít az angolok meg a németek között. — Szép tőle ez a buzgóság, de vajjon, ki bizta meg a közvetítéssel? Mert feltesszük róla, mint európeerről, hogy tudja, mi a fizetése a fogadatlán prókátorának.

Vázsonyi és Károlyi.

Már röviden megemlékeztünk arról a szócstáróról, amelyet Vázsonyi Vilmos választójogi miniszter és gróf Károlyi Mihály, a függetlenségi 48-as párt vezére vittak meg az „Az Est” című napilap hasábjain; és megjegyeztük, hogy érdemes lesz azzal bővebben is foglalkozni. Hát érdemes is. Nem annyira annak okával, nem is azzal, amit mondtak egymásnak, hanem azért, hogy abból következtetést vonjunk le értelmes, magyar olvasóink számára.

Az okot illetőleg, ami a két demokráta vezér összetűzését előidézte, csak feltevések vannak s ezek igen különbözők. Némelyek szerint Vázsonyinak már igen terhére volt, hogy a szocialistákból és Károlyiékiból alakult radikális blokk, akiket nyilatkozatában a „választójog csöszerei”-nek nevez, folytán belekötögtött az ő munkájába és bizalmatlanul, gyanus szemekkel ellenőrizte minden lépését. Valószínűbb azonban, hogy Vázsonyi az ő éles elméjével levonta a következtetést abból a közhangulattól, amely az orosz forradalmi demokrácia felforgató törekvésével szemben Magyarországon általánosan és — hála Istennek — még idejekorán megnyilatkozott s amelynek betetőzése a breszt-litovszki orosz csinytevés volt. Megértette, hogy ennek a demokráciának nálunk nincs és nem is lehet talaja s hamarosan felcsapván

nemzeti politikuskak, szakit az ultraradikális elemekkel. Meg talán arra is gondol, ha kormányválság következik be, ami egészen bizonyos, a nemzeti szempontokat feltétlenül szem előtt tartó új alakulás részére ne váljék számításra kívül eső tényezővé.

Ugyanez a logika nem vezette gróf Károlyi Mihályt, akit előrelátónak vagy logikusan gondolkodónak a legjobb akarattal sem lehet nevezni. Sőt. A politikai vakság, a rendezetlen logikátlanság az ő politikájának az alap-tétele, ami szertelenségekre sarkalja. Nála a meggyőződés a dac, a lelki-ösmeretet a bizarr siker zaja helyettesítik. S hogy Vázsonyinak adott válaszában ő is jónak látja egy-két nemzeti hirt megpendíteni, az csupán annak a meghökkenésnek az eredménye, amelyet a nemvált és népszerűségét talán leginkább csorbító oldalról jött támadás keltett benne. Hogyan, még Vázsonyi, az a parvenü fiskális is különb legyen e hazában, mint az ő Kápolyon nemzetség ivadéka? Pedig különb lett. Aki a polémia két vitézének érvelését elolvassa, elsőre megállapíthatja, hogy abban a választójogi miniszter maradt felül.

Persze azért Vázsonyi nyilatkozatának sok igazsága között sok igazságtalanságot és pedig rosszhiszemű igazságtalanságot is tartalmaz. Különösen az az állítása, amellyel Tisza Istvánt, a munkapárt vezérét, vádolja. Megbocsátjuk neki, amikor köpönyegét a pitykés gombos sujtásos felével fordítja kifelé.

Most pedig vonjuk le röviden a következtetést, amit az egész csetepatéből levonni érdemes.

Vázsonyi Vilmos igenis köpönyegét fordított, amikor a nemzeti hadsereg követeléseinek ürügye alatt ellene fordult a szocialdemokratáknak és gróf Károlyi Mihálynak, noha ezek együttes támogatásának köszönheti, hogy arra a magas polcra, amelyet elfoglalt, felemelkedhetett. Okult a világeseményeken, amelyekből meggyőződött arról, amire mink már többszörösen reámutattunk, hogy minden idegen nemzet demokráciája nemzetibb irányu, mint a magyar blokké. Hiszen maga Vázsonyi idézi a bécsi szocialista lap heves kifakadásait, amelyeket azért intéz az egész magyarság ellen, mert „a Habsburgok által négyszáz esztendeig épített művet megdönteni”, „a magyarországi svarcgelb családok sarjait kinullázni” akarjuk.

Tehát még az osztrák szocialisták is különb hazafiak a mieinknél, nemcsak a muszka Trockijék!

Bizony keserű okulás volt ez Vázsonyinak! És nem csoda, ha ő, aki a saját erejéből, esze, tudása, törhetetlen ambíciója révén emelkedett arra a színvonalra, hogy a tavaszi politikai változás alkalmával mellőzhetetlenné vált, megrémült a gondolatától, hogy utját szegheti további érvényesülésének.

De nincs oka félni. Ha nem is önzetlenül történt a legutóbbi álláspontváltoztatása, a munkapárt, amelyet nem vezet sem irigység, sem hatalmi vágy, a jövőben is számolni fog az ő használható, értékes egyéniségével. Minden megtérést a nemzeti ügy védelméhez szívesen fogadunk, ha az őszinte és megbízható. És a gyarló egyéni önzések is megbocsáthatók, ha azok a magasabb nemzeti érdekekbe kapcsolódnak.

Hiszen „oly kevesen vagyunk, hogy még az apagyilkosnak is meg kellene kegyelmezni.”

Politikai hírek.

Főispánunk és a demokrácia. Dr. Rainprecht Antal főispán — amint lapunk más helyen közöljük — ellátogatott a zirczi járásba is. Itt a községházán a következő nyilatkozatot tette az őt üdvözlő beszédre adott válaszában:

— Kövessenek engem abban a munkában, amely reánk vár, a valamennyiünk által sejtett béke napjaiban, amely békének első ideje fogja eldönteni, bir-e nemzetünk érzékkel az úddáthozó demokrácia iránt. A demokrácia emberi érdemet is jelent, a legszébb érdem pedig a munka érdeme. A mi élettörténelünkben pedig nemcsak érdem a munka, hanem követelmény a nemzet függetlenségének kivívásában, mert a munka fog bennünket nagyobbá, hatalmasabbá s így önállóvá tenni.

Ennél is érdemesebb a feljegyzésre, amit a tiszteletére adott vacsorán mondott pohárköszöntőjében a demokráciáról:

— A magyar demokrácia idegen talakkal ékeskedik, ha nem ismeri el, hogy szelleme visszanyúl a régmúlt, történelmi időkbe, s hogy amaz erők forrásából ered, amelyeket csak kegyetlen és háldatlan, a magyar történelem folytonosságát élvezni nem akaró vagy nem tudó elemek tagadhatnak meg, — amelyeket azonban, amíg a magyar magyar lesz, amíg a honzeretelm rugója a történelmi visszapillantás lesz, megtagadni nem lehet!

A főispánnak eme hazafias kijelentéseire csak azt a megjegyzést fűzzük, hogy a szó nemes értelmében vet-

demokrácia, amelyet ő is hirdet, nem újszülött, hanem megvolt már 1867. óta élvezett alkotmányos politikai életünkben. Csupán a fejlődése volt fokozatos, a nemzeti tradíciók igazodó.

— Kormányválság. A forró kása kerülgetése tehát magtermé gyümölcseit: *alkormány megbukott*. Egészen bizonyos ez, habár a koalíciós lapok még szépitgetni igyekeznek a valóságot. Választójogot akarni, de mégsem akarni, nemzeti vívmányokba takarítani, meg ismét kitakarítani, pártalakítást tervezni, de programot nem vallani, — nem nyílt kártázás és a végén beüccsol. Amikorra e sorok napvilágot látnak, lehetséges, hogy már el is fogadta a király a kormány lemondását, amelyet tegnap szerdán nyújtott át neki *Wekerle*. Lehel, hogy megbízást kap az ügyek továbbvitelére és megpróbálkozik újabb programokkal, a vermet azonban, amelyet saját maguk ástak maguknak, már befetemi nem lehet. Persze megint mindenféle kombinációk fűződnek a válsághoz, többek között a munkapárti *musmus* is kísérti szegénykékel egy koncentráció remképeivel. Ezzel szemben áll gróf *Khuen-Hédervány*nak, a munkapárt elnökének előkelő nyilatkozata, amely így hangzik:

— Mi nyugalommal nézzük a dolgokat. Látjuk a bajokat, de azok *éppen nem kellemesek nekünk, még kevésbé érezzük kárörömet*. Csupán az szerez megnyugvást és elégtételt nekünk, hogy a közönség tisztán látja, hogy a mai helyzetnek a munkapárti kormányzattal való összehasonlítása a mi javunkra szól, mert a közélet és a politika bajai azóta nem, hogy fogytak volna, hanem *gyarapodtak*. Ami a koncentrációra vonatkozó kérdést illeti, nekünk *nincs okunk foglalkozni vele*. Mi *egységes párt* vagyunk és haladunk a magunk egyenes útján.

— Két kokas. E cím alatt jeleztük röviden, hogy a demokrácia két vezér alakja: *Vázsonyi Vilmos* és gróf *Károlyi Mihály* újságháborúba keveredtek egymással. Mivel e kérdés, amellyel mai vezércikkünkben is foglalkozunk, következményeiben nagyhorderejű, mert a radikális blokk kettészakadására, ha nem teljes felbomlására vezet, érdemes a komolyabb elbírálásra. Alább tehát — lapunk terjedelméhez mérten — a két politikus polémiáját ösmerteljük.

Vázsonyi Vilmos ezeket mondja:

— A magyar hadsereg jelentőségét teljesen felismerték — Ausztriában. Mintha csak a magyar front álltöréséről volna szó, egyszerre dördültek el a papíroságyuk az egész osztrák sajtóban. És idehaza? Az egyik felállítja az éret gyümölcs elméletét. A másik még tovább megy. Tiltakozik az ellen, hogy a magyar hadsereg most szoba is kerüljön, mert árt — a választójogoknak. Hiszen a régi koalíció a bankkal ütötte agyon a választójogot. Vigyázzunk, hogy most ne üsse agyon a magyar hadsereg. A régi koalíciónak nagy többsége volt. Médjában volt tehát megcsinálni a választói jogot és aztán beszélhetett volna a bankról. De nekünk nincs többségünk és én *előttem mindig világos volt, hogy ebben a parlamentben a választójogot értelmetlenül nem vihetjük keresztül*. A magyar hadsereg kérdése nem hátráltatója, hanem *előmozdítója* a választójog győzelmének. Nem tudnak egyes urak arról a kedves szerepről leszokni, hogy *ők a választójog császerei*, akik mindennap körüljárják a határt, hogy el ne lopjam a választójogot és hadd tudja meg az egész világ, a „Pravda”-tól valamennyi „Tidende”-ig, hogy *ők az igazi, a legnagyobb demokraták*. Ezt a mulatságot nem is zavárnám. Csak azt óhajtom, hogy amíg keblünkre öleljük az egész világot, a „népek önrendelkezési jogának” dicőitése közben *ne feledkezzünk meg Magyarországról sem*. En a kormányzatban kizárólag a választójogért veszek részt. De *azt végtelennek tartanám, ha volnánk a demokrácia és a nemzeti ügy egymással szembe kerülőnek, vagy a demokrácia közömbösen*

venné a nemzeti állam létalapját.

Ezután statisztikai adatokat közöl az osztrák férdítések ellenében a választójogot illetőleg, majd visszautasítja a bécsi *Arbeiter Zeitung* magyargyűlöli támadásait.

Gróf *Károlyi Mihály* erre nagyjából a következőket válaszolta:

— Ne gondolja senki, hogy semleges közönnnyel haladnak el *balfelől* a dolgok mellett, — mintha a magyar nemzeti hadsereg egészen kiesett volna a magyar politikus perspektívájából. De *kell-e éppen nekem védekezniem ez ellen, amikor én voltam az első, aki az egész nemzet előtt hirdettem, hogy a magyar nemzetnek most kell talpraállnia, ha régi jogaihoz akar jutni és kijelentettem, hogy nemcsak nem lett volna zsarolás, ha a háború kitörésekor jogos követeléseket állítottunk volna fel, hanem ez lett volna a nemzeti politika*. Nyugodtan mondhatom, hogy *ha én akkor nem vagyok messze idegenben, ilyen árván nem marad a nemzeti ügy képviselője*. Lám olyan férfiak is, mint *Vázsonyi Vilmos*, *Jelreálltak akkor és együtt tanácskoztak Tiszával a lennvalókról* Andrássy, Apponyi és *Vázsonyi*. *Vázsonyinak csak akkor savanyodott meg kissé a szája*jez e titól az együttes munkától, amikor látta, hogy a munka komolyabbik fele másokra vár, *neki csak a „palcasúdság” jut*. Ha a háború kitörése pillanatában nem tudták kiverekedni — *ma sem javult a helyzet*. Ez a parlament sokkal opportunusabb, semhogy, ha harcra kerülne a sor, *még a vezéri sorban lévőkhöz is pártan* — a képviselőkhöz többségéről nem is szólván — cserben ne hagyják a nemzeti ügyet. A nemzeti hadsereghez nem engedmenyeken, hanem a választójogon keresztül visz az út. Ha rajtam áll, *már régen meg lett volna választva a választójog bizottsága*. Tudunk meg már lesz-e a javaslatból törvény, vagy *hőfélteljesítés*? A nemzeti irány és a demokrácia útja nem keresztezi egymást. Ezt az utat azonban már én nem ott keresem, ahol a háború előt. Ha a háború elején a nemzeti hadsereg azonnali megteremtését követeltem — magamra hagyva, ma azt hirdetem: *legyen a fegyverzés minél nagyobb és a hadsereg minél kisebb*. Az én ideámom a *minimális* — ez pedig nem lehet más, csak magyar, nemzeti *és demokratika*.

Vázsonyi nem hagyta szó nélkül Károlyi választását:

— Gróf *Károlyi Mihály* — ugymond — nagyon jól tudja, hogy a magyar hadsereg kérdését *nem meslerkellen*, vagy megfélemszerűen hangtata elő a kormány. Az *Arbeiter Zeitung* zokog, hogy *ősi négy száz esztendő osztrák hagyományokat akarunk rombadönteni, hogy meg akarjuk fosztani a magyarországi hű svaregelb-családokat attól a monopóliumtól, hogy ők tölthessék be a katonatiszti állásokat, hogy tönkre akarjuk tenni a magyar hadsereggel az osztrák ipart*. Ezt a kirohanást azzal a rágalommal bővít ki, hogy a magyarok kisebb arányban vettek részt a háborúban, mint a magyarországi nemzetiségiek és 1848-at a magyar oligarchia és burzsoázia fegyveres lázadásának nevezi, amelynek az volt a célja, hogy kiküzdje a magyar hadsereget. Ez a helyzet képe. De ha az ellenség támad, helyt kell állni. És aki ilyenkor nincsen a fronton, az az ellenséget erősíti. Jókor vagy jókor került-e naprendre a magyar hadsereg kérdése, az bizonyos, hogy naprendre került, hogy az osztrák sajtó gyűlölködő támadást intézett ellenünk, aki tehát híve a magyar hadseregnek, az ilyenkor nem okoskodik. Ha engemet megütnék, akkor mindenesetre időszerű, hogy visszautssek. Aki ilyenkor hallgat, *sőt azokat támadja*, akik a magyar hadsereg kérdését naprendre tűzik, *akinek nincs szava a csehekől az osztrák szociáldemokratáig terjedő gyalázatos támadások visszaverésére*, de úgy lüneli fel a magyar hadsereg híveit, mintha a választójogot akarnák hátráltatni, — az *argumentumot és fegyvert ad ellenségeink kezébe*. Ki kell győztesse Ausztriában mindenkinél abból az

agyrémből, mintha Magyarországon áruól szerepre demokratikus pártok volnának kaphatók és radikális felfelé licitálással *nemzeti lefelé licitálást* lehetne rendezni. *Milicia, vagy hadsereg, és játék a szavakkal*. Bárminék nevezzük a hadsereget, jogunk van arra, hogy az *magyar legyen*. Ausztriában a *legszelebb párt* is *adáz elszántsággal védelmezi az osztrák érdekeket és nem üti et a kérdést azzal, hogy márt előre likvidálja a világébkét*. Egyesek tovább haladnak és már Magyarországon a nép anyanyelvön vezetett miliciáról kezdenek beszélni; *tehát egy magyar-német oldh-tól-szerbrutén-vend hadseregről*. Nem tudom, vajjon gróf *Károlyi Mihály* örül-e szavai ilyen értelmezésének?

Ezután alibit igazol, hogy a háború kitörésekor szanatóriumban volt, de hivatkozik egy, a háború elején tett hazafias nyilatkozatára. Végül így ír:

— Az kérdezem gróf *Károlyi Mihály*-tól, vajjon mit tenne ő felelős helyen, ha azt látna, hogy *jogtalan és illetéktelen befolyások merészkednek közbehatkolni a magyar kormány és a király közé?* Nem gondolták-e meg azok, *akik mindekit tulharsogóan kidrógolós és egyedüli hível a választójognak*, hogy a magyar hadsereg kérdésében való megatartásuk a választójogi kormány gyengítése, a kormány hajójának a *buvár Kund* módszere szerint való támogatása?

— A katolikus autonómia és az 1848 : XX. törvénycikk. Ennek szövegére hozására is pompásan megválasztotta az időpontot gróf *Apponyi Albert*. Már veszekesznek rajta a katolikusok, protestánsok, görögök és zsidók, hogy egészben vagy részben milyen feltételekkel valószíttassanak meg. *Jogos a szekularizáció vagy sem?* Hát *iszen meg csak az kell a világháború keltős közepén, hogy felekezeti háború is legyen*. Akkor *aztán tényleg jöhet Leninék szent demokráciája!*

— *Andrássy a békeszerző*. Ugylát-szik gróf *Andrássy Gyula* is kedvet kapott vejeuratól, gróf *Károlyi Mihálytól*, mert ő is felcsap békeapostolnak. Egy cikkben fordul *Lansdowne* angol exminiszterhez, hogy *ragadja meg az alkalmat az általános béketárgyalásra a Ausztria és Magyarország szívesen közvetíteni fog Németország és a nyugati hatalmak között*. Csak egy kis engedékenység, csöpp határkínáztatás (*Lovcsen, Erdély*) kellene hozzá. *Lengyelországgal pedig fráziliumust* javasol. Végül a fegyverkezés kölcsönös korlátozását és választott bíróságot. Ezt a cikket *Andrássy* egy svájci francia lapban írta meg. Jobb is!

Veszprémmegyei Ujság.

Lapunkra 1918. január 1-től kezdve új előfizetést nyitunk.

Előfizetési ár:

egész évre 16 K

fél évre 8 „

negyed évre 4 K

Egyes szám ára a *csütörtöki és vasárnapi* lapból 16 fillér.

Lelkészek, tanítók, k. jegyzők évi 12 koronáért kapják a lapot.

A kiadóhivatal.

Hirek.

— Főispánunk zirczi utja. *Őszintén* sajnáljuk, hogy csak szombaton, *iszpárás* után értesültünk arról az igazán megható, meleg fogadtatásról, amelyben *közbecsülének* örvendő főispánunknak első hivatalos zirczi látogatása alkalmából ma egy hete volt része. Nem teljesenök azonban korrektül *újajgírói*

hivatásunkat, ha erről a nem mindennapi eseményről elkéve is — habár röviden — meg nem emlékeznénk. — Január 9.-én, szerdán délben érkezett meg a zirci állomásra dr. Rainprecht Antal főispán, akit utjában a Veszprémből hivatalosan távollevő titkára: dr. Rupert Reszö th. megyei főügyész helyetteseként dr. Porubszky Elemér vármegyei aljegyző kísért. Itt is, mint vármegyeje többi járásában, a főszolgabíró: Huszár Gyula fogadta őt lelkesen éljenző néplöveg élén. Innen a monostorhoz hajtatott, amelynek kapujában a pörrirel a rend előjárói várakoztak reá és dr. Békefi Remig apáthoz kala-uzolták, akinél látogatást tett. Ezt a díszte-remben konvent követte, amikor is az apát tudománygazdag, nagyértékű beszéddel üdvözölte a díjazására szerencsés kézzel megválasztott főispánt. Visszapillantást vetett a történelembe, amikor a bakonyi megyeispán felkereste a bakonyi apátot, majd felbilincselő előadásával boncolta, miként fejlődött a megyeispán hatalmas alkotmányos faktorrá, a bakonyi apát pedig egy nagy rend fejévé. Nem maradt mögötte szépségeiben az üdvözlésnek a főispán válasza sem. A mai főispán — ugymond — már nem ellenőrizni, hanem hódolatát jelenteni jön a történelem és kultúra kiépítésében oly lényes szerepet betöltött rend s annak világtörténelmi szellemit főpapja iránt. Felidézi kedves emlékeit, már gyermekkorában szeretettel csüngött a rend tagjain, végül pedig ügyes fordulattal azt az apropos-t, hogy vonata a hófúvát miatt késelt, a Gondviselés intő ujjának minősítette annak jeléül, hogy agyeddül, olyan erőegységek segítségével nélkül, aminő a rend és feje, nem lesz képes megbirkózni az élet legkisebb hófúvásával sem. Mondanunk sem kell, hogy mindkét szónoklat hatása óriási volt. Konvent után az apát ünnepi ebédet adott, azután pedig a főispán a községházához ment, ahol dr. Magyarsz Ferencz plebános intézett hozzá meleg szavakat, amit a főispán hasonlóképp viszonzott. Itt érintette a politikát is, a demokráciáról szólván, amelyel a kolostorban tiszteletre rendezett vacsorán, az apátra mondott pohárköszöntőjében még bővebben fejtegetett. (Ezekről lapunk politikai rovataiban emlékezzünk meg.) Azután megtekintette az Erzsébet kórházat, ahol a látogatás terett legteljesebb elismerését fejezte ki, az esti vacsorán pedig magasztálynalásu pohárköszöntőt mondott az apátra, akit a rend alapítójához, Szent Bernáthoz hasonlított. A zirci ut — ugy hisztük — mindkét részről a legkedvesebb emlékeket hagyta vissza a lelkekben.

— Elhunyt matróna. Ismét egy előkelő régi magyar „nagyasszony” hunyta le szemét örökre a hó 11.-én. Özv. heidentzi Hun-kár Sándorné, szül. Kuntz Adél, Isténben boldogult főispánunknak, néhai Hunkár Dé-nosnek édesanyja fejezte be nemesen leélt életét 97 éves korában. Az elhunyt matrónát oszlatlan mély tisztelet és szeretet övezte körül általánosán ismert jószágért és azért az önfeláldozó szeretetért, amellyel családja tagjain csüngött. Különösen szerette Dénes fiát, a mi volt főispánunkat, akinek váratlan halála nagyon megtört az ügyis gyengülő erejű öreg asszonyt. Még háromnegyed évig bírta a fájdalommal telt anyai szív, most pedig végleg megsejtint dobogni. Temetése a hó 14.-én volt Szolgagyórtól igen nagy rész-vét mellett. — A család a következő gyász-jelentést adta ki: „Heidentzi Hunkár Andor és neje heidentzi Hunkár Margit, gyermekeik Sándor, Ilona; heidentzi Hunkár Béla és neje kellemesi Melczér Lilla, gyermekeik Olga, János, Dénes; továbbá özv. heidentzi Hun-kár Dénosné, szül. felsőkorompai Simonsits Olga, fájdalomtól megtört szívvel jelentik az egész gyászoló család és rokonság nevében, a legjobb nagyanyának, szerető dédanyának és anyósának, özv. heidentzi Hunkár Sándorné szül. Kuntz Adél urnőnek folyó hó 11.-én, a halotti szentségek átjatos felvétele után, 97 éves korában, végelgyengülésben történi gyász-os elhunytát. A felejthetetlen földi marad-

ványai f. hó 14.-én d. u. 3 órakor fognak a szolgagyóri családi kápolnában besseneltetni és ezután a szolgagyóri családi kriptában örök nyugalomra helyeztetni. Az engesztelő szentmise-áldozat folyó hó 15.-én d. e. 9 óra-kor fog a szolgagyóri családi kápolnában az Urnak bemutatni. Az örök világosság fényeskedjék neki!”

— A kir. tábla új titkára. Az igaz-ságügyminiszter Ulrich Ede győri kir. tör-vényszéki bírót a győri kir. ítélőtábla elnö-kének titkárává nevezte ki.

— Katonai kitüntetések. A király adományozta a *signum laudis* a kardokkal részben újlág: Knall Győző alezredesnek, Dorfmeister János tart. főhadnagynak, Fejér István, Horváth Gyula, Andrásszky István és Pogány Gyula főhadnagynak a 7. h. t. á e-ban, továbbá Berky Lajos 41. h. táb. főzónszáglal beosztott hadnagynak és Ke-gula Ede 41. h. táb. tar. e.-hez beosztott hadnagynak, Sinkó Gyula, Szabó Vendel, Bográd Mihály hadnagynak a 31. h. gy. ezredben, dr. Falta Béla orvosnak és nemes Szentiványi Móric npl. főhadnagynak a 7. h. huszárezredben.

— Halálozás. Egri Kecskeméthy Margit okl. zenetanárnő, a veszprémi városi zene-iskola igazgatónője Budapesten, ahol szív-baja miatt szanatóriumi kezelés alatt aott, a hó 14.-én váratlanul meghalt. Az elhunyt zenetanárnő halála Veszprémben oszlatlan részvétet keltett, mert számos család gyer-mekét képezte ki az évek folyamán lelki-ösmeretes tanításával a zene léleknevelítő művészetében és a fővárosi zeneiskolában sikerrel vizsgázott nem egy növendékének bizonyítványa tanuskodik az ő páratlan kö-telességtudásáról. Ehhez járult lekötelező modorra és szelid bánásmódja, mely mind több urt haz kapuját nyitotta meg az elhunyt zenetanárnő előtt. Néhány éve a város tekint-élyesek segítségével régi vágyát valósította meg és egy zeneiskolát létesített Veszprém-ben, amelynek ő lett, mint arra legérdeme-selő, az igazgatónője. A sikerrel rendezett zenevizsgák és pazar kiállításu gyermekelő-adások stb. kedves emlékeként kísérik ren-dezőjüket utolsó útjára. Kecskeméthy Margit holttestét a család hazaszállította Veszprém-be s ott helyezik örök nyugalomra. Haláláról a zeneiskola elnöksége és tanári kara is külön gyászjelentést adott ki.

— Új vonatjárat. A veszprémi álló-másfőnökség arról értesít, hogy folyó hó 15.-től kezdve Veszprém—Alsóörs és Balaton-füred között a 6126/a, 1108/a és az 1107/a, 6123/a sz. vonatok közlekedését besztintette és helyettesít a 6120/1112 és az 1107/6123 sz. vonatokat helyezte forgalomba. A 6120. sz. vonat indul 1 óra 29 perckor, a 6123. sz. vonat pedig 7 óra 46 perckor.

— Nyilvános nyugtázás. A 31. hon-védek özegey és árvaalajja javára rendezett árvanap alkalmából eddig az alábbi nemes adományok küldettek a veszprémi 31 hon-véd pótzászlóalj parancsnoksághoz: 1000 K-t adományoztak: Veszprémmegyei takarékpénztár r. t., Veszprémi Fajpar r. t., Blánár 31. szakaszvezető, Schulz Vilmos főhadnagy Soponya, Székeskáptalan Veszprém 800 K-t adományozott; Fleischmann Samu honvéd Komárom. 750 K-t adományozott; 311 L. népl. gyalogzászlóalj parancsnokság tábori posta 639. 600 K-t adományozott; Bokossy Ferencz Veszprém. 500 K-t adományoztak: Angeli Márton földbirtokos Veszprém, Ho-litscher Béla Gyömöre, gróf Zichy Béla urad-alma Nagyvázsony, dr. Békefi Remig Zirc, Győri első takarékpénztár Győr, Róna Ármín Veszprém. 400 K-t adományoztak: dr. Beici Németh Károly Győr, dr. Spitzer József Vesz-prém. 310 K-t adományozott; m. kir. 119. népl. bányász munkásszájad parancsnokság. 300 K-t adományoztak: gróf Jankovich Bé-sán Endre Budapest, Hungaria gőzmalom Temesvár, Milich Hermann Komárom, Steiner Dávid Kolta, Weisz Elek Veszprém, özv.

Oblatt Rudolfné. 250 K-t adományozott; Suly László Veszprém. 222 K-t adományo-mányozott; Veszprémi dalgyesület. (Folyt. köv)

— A veszprémi tisztviselők kertész-kező csoportjának gazdjára tudatja az ujonnan jelentkezett tagokkal, hogy az u. n. Csinár-féle lencsevolgyi 7 m. hold földterü-letet a tulajdonos a következő feltételek mel-lett adja bérbé: A bérlet tárgma 3 év, bér-összeg m. holdanként évi 50 kor., amely előre fizetendő, a bérletk azonban kötelesek a földet 1918 tavaszán betrágyázní. A szer-ződést a gazda nem tartja addig megköthet-őnek, amíg az ujonnan jelentkezett tagok kötelezőleg ki nem jelentik, hogy e feltétele-ket elfogadják. A terület a tulajdonos állítása szerint egy 2 és fél és egy 4 és fél magyar holdas parcella vagyis összesen 8400 négy-szögöl. E szerint 16—17 uj tag jutna ker-tészkedésre alkalmas területhez. A csoport gazdjára felhívja tehát azokat a tisztviselőket és nyugdíjas tisztviselőket, hogy akik e bér-letbe belemenni óhajtanak, ebből óhajtaikat írásban a csoport gazdjánál 8 nap alatt je-lentésk be. A bejelentés azért körtgős, mert mások is reflektálnak a földekre. A jelent-kezni óhajto tagok tudakozódjanak a 7-ca tüzerparancsnokságnál, hogy lehetne-e és mily feltételek mellett trágyát kapni?

— Mármasó. Dr. Bibó Károly alispán a Rothauer Sámuel sónagykereskedő vesz-prémi cég üzletéből kikerülő marhasó maxi-mális árának nagyban és kicsinyben való megállapítása tárgyában a következő határo-zatot hozta: A 12000/1917. számú, a marhasó nagyban és kicsinyben való maximális árát megállapító határozatomat hatályon kívül helyezem s a maximums árat a következőkben állapítom meg: 1. Prémium marhasó nagyban legalább 100 kilogramm nettócsú vizsóni-elárusítónak métermázsánként 16 kor. Ugyan-ez kicsinyben a fogyasztók részére kilogram-monként 18 fill. 2. 50 kilogrammos zsákok-ban érkező marhasó nagyban vizsontelárusít-óknak 50 kilogrammos zsákokban kiszol-tatva métermázsánként 17 korona. Ugyanez a közvetlen fogyasztóknak, amennyiben egész 50 kilogrammos zsákokat vizsnek el a nagy-kereskedőtől, kilogrammonként 19 fill. 3. 25 kilogrammos zsákokban érkező marhasó nagy-ban vizsontelárusítónak métermázsánként, ha legalább egy egész zsákkal vesz a fél, kilo-grammonként 18 korona. Ugyanez a fogyaszt-óknak, ha legalább egy 25 kilogrammos zsákkal vizs el a nagykereskedőtől, kilo-grammonként 19 fillér. 4. Az 50 és 25 kilo-grammos zsákokban érkező marhasó kimérve a fennálló rendelkezések szerint kiszolgáltató legkisebb mennyiség 5 kilogramm. Kilogram-monként közvetlen fogyasztóknak 20 fillér.

— Veszprémbe a Jeru-zsálem-utca 5. számú ház május 1-re egészben vagy részben bérbeadó. Értekezni lehet a tulajdonossal ugyan-ott.

— Vasárnapi Ujság. A lap január 13.-i száma tele van érdekes képekkel, be-mutatja a Budapesten levő orosz hadifoglyok karácsony-ünnepét Hatvány Ferencz és Hat-ványi Khrisztia kiállítását, érdekes jeleneteket közöl a törökök ázsiai hadműveleteiről, a breszt-litovszki fegyverszüneti tárgyalásokról, a budapesti téli sportról. Zádor István kiváló művészünk két pompás művészi képet rajzolt az olasz harctérről! Az elhunyt Kossuth La-jos Tódor emléket nekrológ és kép örökíti meg. Szépirodalmi olvasmányok: Szemere György nagyon érdekes új regénye, Jászay-Horváth Elemér verse. Bárony István va-dászrajza, Arnold Benett rendkívül mulatsá-gos humoros regénye. Egyéb közlemények: kép az elűnyedt Inn monitor kiemeléseről s a rendes heti rovatok. A „Vasárnapi Ujság” előfizetési ára negyedévre 10 korona. Meg-rendelhető a „Vasárnapi Ujság” kiadóhiva-

talában (Budapest, Egyetem-utca 4. sz.)
Ugyanitt megrendelhető a „Képes Néplap”
a legolcsóbb újság a magyar nép számára,
félévre 2 korona 40 fillér.

Viszketőség, sömör, rüh

leggyorsabban elműlasztja
a Dr. Fleisch-féle eredeti

„BARNA-ZSIR”

Nincs szaga, nem piszkít. Mindig ere-
deti pecsétetes Dr. Fleisch-félét kérjünk.

Próba tégely 2-30 K, nagy tégely 4 K,
családi tégely 11 K.

Veszprém és vidéke részére lóraktár:

Kocsuba Emil „Fekete sas” gyógyszerészára
Veszprémben.

Eladók tenyész házinyulak.

Érdeklődni lehet a 7. honvéd ágyas
pótlóteleg gazdasági hivatalában.

Veszprém, Kossuth Lajos-utca 42. sz.

„Perpetuum”

egyetlen barnassémuel fűthető
folytonegő kályha.

A jelenkor legjobb kályhája! Legtakaré-
kosabb fűtés! Teljesen szagtalan! Éjjel-
nappal egyenletes, kellemes meleg! Pon-
tosan szabályozható hőmérséklet! Nincs
koro! Nincs salak! Nincs por! Nincs
kezelés! Évent csak egyszer kell be-
fűteni!

HIRSCH es FRANK

Budapest—Salgótarjáni gépgyár és vasöntöde r. t.

BUDAPEST, VI., Aréna-ut 128.

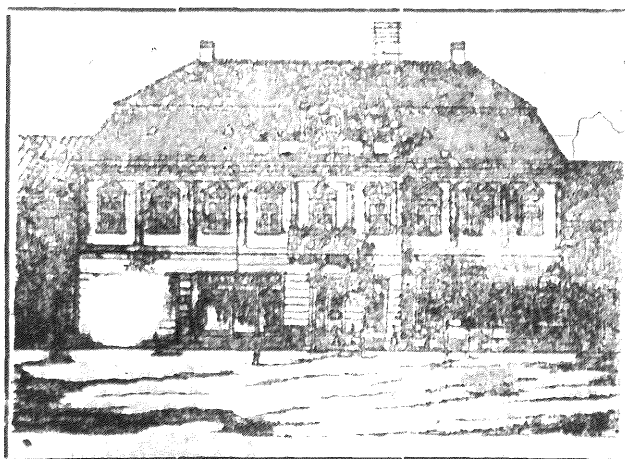
Hirdetéseket felvesz a kiadóhivatal.

Névjegyek, stb.

mindenféle

könyvnyomdai

munkákat

izlésesen

és

jutányosan

készít

PÓSA ENDRE könyvnyomdája

VESZPRÉM, Rákóczi-tér 3. szám. (Saját ház.)

Könyvkereskedés.

(Telefon 93.)

Könyvkötészet.